

[Indenrigs- og boligministeren.]

måske tror, fordi disse byggelån efter byggestøtteloven ikke ydes med den rentelemelse, som indrømmes for statslån. Af de byggelån, som der er tale om i § 8 i byggestøtteloven, skal der svares en rente, som er lig med nationalbankens diskonto, og desuden forudsætter ydelsen af lån, at der opnås fuld kommunegaranti for hele lånet, så jeg tror ikke, at det ville være nogen synderlig hjælp for dem, der skulle have fordel deraf, om man benyttede § 8 i denne forbindelse.

Med disse bemærkninger har jeg givet udtryk for, at regeringen ikke kan gå ind for det lovforslag, som her er blevet fremsat. Jeg venter, at sagen vil blive behandlet i et udvalg. Jeg henstiller igen til det høje tingspartier at overveje, om man ikke skulle sørge for, at behandlingen fandt sted samtidig med behandlingen af det forslag til ændring i byggestøtteloven, som allerede foreligger, og som blev fremsat i efteråret, men jeg forstod på den afgørelse, der blev truffet for et øjeblik siden, at det ønsker man ikke. Den afgørelse, man traf vedrørende saneringsforslaget, viste, at man ønskede dette behandlet i et specielt udvalg, sådan måtte jeg opfatte det. Det siger mig, at der i øjeblikket ikke synes at være nogen virkelig vilje til at tage fat på de problemer, som jeg rejste i september måned, da jeg fremsatte et forslag om ændringer i byggestøtteloven vedrørende hovedstadsområdet, et forslag, som omfattede en almindelig, for hele landet gældende ophævelse af grænsen for den bevilling, der omfatter tilskud af statskassen til socialfilantropisk byggeri.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ingvard Dahl): Jeg vil gerne meddele den højtærede indenrigs- og boligminister, at jeg ved forhandlingernes slutning ønsker at stille forslag om, at det foreliggende lovforslag, som jeg fremsatte den 26. februar, henvises til behandling i det udvalg, der i forvejen er nedsat til behandling af den højtærede ministers forslag.

Hovedlinien i det forslag, jeg som ordfører for forslagsstillerne fremførte her i tinget den 26. februar, blev skitseret i en udtalelse, som den socialdemokratiske rigsdagsgruppe vedtog den 11. december sidste år, og forslaget har på forhånd givet anledning til en del debat i pressen og på møder ude omkring i landet. Nu er det som regel

ikke de dårligste forslag, som sætter lidenskaberne i bevægelse, og vi har taget disse angreb med sindsro. Det har især interesseret os, hvilke saglige indvendinger der kunne fremføres, og disse saglige indvendinger har fulgt to linier. For det første har der været indvendinger af ren og skær teknisk art, for det andet politisk-økonomiske indvendinger. Man har dels fortalt os, at det er uforsvarligt at bruge så mange penge, som der her er tale om, til billiggørelse af boligbyggeriet, dels at forslaget var teknisk uigennemførligt, idet der ikke kunne fremskaffes tilstrækkelig arbejdskraft og eventuelt heller ikke materialer. Hvad den sidste indvending angår, har man især henvist til den militære bygge- og anlægsvirksomhed. Det glæder mig, at den nu ikke mere skal være nogen hindring.

På den baggrund, jeg her har trukket op, var det en overmåde interessant tale, den højtærede indenrigs- og boligminister holdt i Handels- og Kontoristforeningen den 18. februar. Først omtaltes forsvarrets byggeri. Vi fik at vide, at det nu for en stor del udføres med utraditionelle byggemetoder, og at der iøvrigt er frigjort arbejdskraft, idet murere, som var indkaldt til militærtjeneste, er blevet sat i arbejde på disse pladser, og den højtærede minister gav jo disse oplysninger i sin nys afsluttede tale. Den højtærede minister fastslog, at det fremover i alt fald ikke ville være byggeriet til forsvarsformål, som hindrede os i at gennemføre det civile byggeprogram. Det er for så vidt ikke nogen overraskelse, at det militære byggeprogram for en dels vedkommende udføres som utraditionelt byggeri; der findes vist ikke et byggeri, der er bedre egnet til denne byggeform end netop det militære byggeri. Det bliver først nu i marts måned et år siden, at den højtærede indenrigs- og boligminister her i tinget udtalte sin beklagelse over, at det havde været nødvendigt yderligere at begrænse boligbyggeriet med 2 000 lejligheder — nemlig nedsætte det fra 18 000 til 16 000 for 1951 — af hensyn til den meget store udvidelse af det militære byggeprogram, som vi har påtaget os. Jeg gjorde dengang den højtærede minister opmærksom på, at vi ikke kunne godkende denne argumentation, som bestod i at skyde det militære byggeri frem som en art undskyldning for regeringens bygge- og boligpolitik.

I talen den 18. februar vendte den højt-